

ပိုလာပြန်စေ

ပိုင်ဆိုင်သည့်အသား
ပေးမိပြီ

(၁)

ခရီးဆောင် သေတ္တာလေးကို လက်ကဆွဲပြီး ရထားပေါ်မှ ရွေးရွေးဆို သောမိန်းမလှလေး သွက်လက်စွာဆင်းလိုက်သည်။ ။

သာရဝေါဘူတာမှာ တစ်ယောက်တည်း ငေးတိငေးမော ရပ်နေသေး ပါသည် ။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသော ဧရာဝတီမြစ်ရေက လေကြမ်းကြမ်းက သူမကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ။

သူမနှင့်အတူ တစ်ခရီးတည်းအတူ ရထားကြီးကို စီးနင်းလိုက်ပါကြ သော ဝန်စည်စလယ်ကို မနိုင်မနင်းနှင့် ခရီးသည် တွေ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ကူးတို့ ဆိပ်သို့ ပြေးနေကြလေပြီ။

ငေးငူစွာ တွေတွေလေးဖြစ်နေသော ရွေးရွေး သည် တော့မှ ခရီးသ ည် တွေနောက်သို့ သွက် သွက်ကလေး လှမ်းခဲ့သည်။ ။ ဟင်္သာတမြို့ တစ် ဖက်ကမ်းသို့ ကူးမည့် ကူးတို့ သင်္ဘောပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေသ ည့် ခရီးသည် တွေနှင့်အတူ တက်ခဲ့သည်။ ။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့ ၊ တစ်နေရာစာရဖို့ ရွေးရွေး အ တော်လေး ကြိုးစားလိုက်ရပါသည်။ ။ ခရီးဆောင်သေတ္တာဘေးချပြီး ရွေး ရွေး မောလျှစွာပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

သင်္ဘောက ကမ်းက စတင်ထွက်ခွာနေပါပြီ။ ရွေးရွေးငြိမ်ပြီး ကျပ်ကျ ပ်သပ်သပ် ထိုင်နေရပေမယ့် စိတ်အစဉ်က လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသည်။ ။

ဇာနည်...။

အဲဒီနာမည်လေးက ရွေးရွေးရဲ့ ရင်ခေါင်းထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည် ။ လွန်ခဲ့သောတစ်လ လောက်တည်းက ဇာနည်က သူမကို အေးမေတ္တာ ဆေးခန်းက အလုပ်ထွက်ပြီး အပြီးအပိုင် သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်ခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ ရွေးရွေးက ချက်ချင်းအလုပ်ထွက်၍ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူမ နေ ရ ၁ မှ ၁ အစားထိုးရမယ့် သူနာ ပြုဆရာမမရသေးလို့ တစ်လကျော်ကျော် ကြာပြီးမှ ဆေးခန်းက ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည် ။

ဇာနည်ဆီ အကျိုးအကြောင်း ရေးခဲ့သေးပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဇာနည်က လုံးဝ စာမပြန်ခဲ့ပါ။ ဇာနည်စိတ်ကောက်နေပြီပေါ့။ ခု သူမ ထွက်လာမည့်အကြောင်း ဇာနည်ကို ကြိုတင်စာရေးခဲ့သည် ။

ပြန်စာကိုပင်မစောင့်တော့ဘဲ ရွေးရွေး ထွက်ခဲ့ပါသည် ။ ကြိုက်မိတဲ့ ယောက်ျားနောက်ကို ရွေးရွေး စိုက်စိုက်လိုက်ခဲ့ပါသည် ။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ဇာနည်ကို တွေ့မှ ရွေးရွေး တစ်ခါတည်းပျော့ သွားအောင် ချော့ပစ်လိုက်မှာ ပါ။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ရွေးရွေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးလေးတစ်ခု လွန်လွန်လူးလာသည် ။ မိုးတွင်းမို့ သဘောက သောင်တွေကို ကွေ့ပတ်သွားစရာမလိုသဖြင့် ဟင်္သာတကမ်းသို့ မြန်မြန်လေး ရောက်ခဲ့ပါသည် ။

တိုးဝှေ့နေသော ခရီးသည် တွေနှင့်အတူ မဆင်းလိုသဖြင့် ရွေးရွေးက နောက်ချန်နေလိုက်သည် ။ သဘောပေါ်မှ ခရီးသည် တွေကုန်မှ ကုန်းပတ်ပေါ်က ပျဉ်တံတားပေါ်သို့ ဆင်းခဲ့သည် ။ လှုပ်ခါနေသော ပျဉ်တံတားပေါ်မှ သတိကြီးစွာနှင့် ဆင်းခဲ့သည် ။

ကမ်းနဖူးမှာ ရပ်ရင်း အားငယ်စိတ်တွေ ရွေးရွေး ရင်ထဲမှာ စုပြုံဝင်လာသည်။ ။ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော အစိမ်းသက်သက် မြေပြင်ပေါ်မှ ကြိုမယ့်သူမရှိဘဲ ရွေးရွေး ခြေချမိပါသည်။ ။

ဇာနည်ထွန်းရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို လုံးလုံးမတွေ့ရပါ။ ဘယ်လောက်ကြီး စိတ်ကောက်နေနေ ရွေးရွေးကို စာနာစိတ်ထားပြီး သူလာကြိုသင့်တာပေါ့။

မျက်နှာစိမ်း၊ နေရာစိမ်းအလယ်မှာ ရွေးရွေးတစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ်ဖြစ်နေမှာ ကို သူ စိုးရိမ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

ခုတော့ ရွေးရွေးမှာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ တော်တော်ကို စိတ်ညစ်နေရပါပြီ။

“ခုမှ ...သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ နတ်သမီးလေး ဖြစ်ရပြီ”

စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကြားထဲက ရွေးရွေးက အပျော်အပြက်လေးတစ်ခု ရှာလိုက်သည်။ ။ ဟုတ်ပါ တယ်လေ၊ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ခွေးလို့ ရွေးရွေးကိုယ် ရွေးရွေး မနှိုင်းရက်တာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ နတ်သမီးလေးလို့ သူ့ကိုယ်ကိုယ် တင်စားလိုက်ခြင်းပါ။

ရွေးရွေးဘေးမှ ခရီးသည် တွေလည်း သူတို့ ခရီးသူတို့ သွားကြပြီမို့ ရှင်းကုန်ပြီ။ ရွေးရွေးတစ် ယောက်တည်း ကြိုမယ့်သူမရှိ။ ဘယ်ကစပြီး ခရီးကို စရမှန်းလည်း မသိအောင် ဖြစ်နေရပြန်သည်။ ။

“တောက်...သိပ်ရှုပ်တဲ့ ကောင်”

ရွေးရွေး နောက်ဘက်မှ တက်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံနှင့် ညည်းတွားသံကြောင့် ရွေးရွေးရဲ့ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ လည်သွားသည်။ ။ တက်ခေါက်လိုက်တဲ့ အသံရှင်ကို မော့လိုက်သည်။ ။

“ဟာ...”

မြင်လိုက်ရသော သူ၏ ရုပ်သွင်ကြောင့် ရွေးရွေး ပါးစပ်လေးအဟော
င်းသား ဟသွားသည်။ ။ ရွေးရွေး တွေ့လိုက်သည် က ညိုညိုထွားထွား
ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်လွန်စွာခန့်ထည်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေသော
သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ။

ရွေးရွေးလှည့်အကြည့်နှင့် ထိုသူက ရွေးရွေးကိုလှမ်းအကြည့် လမ်းခု
လတ်မှာ အကြည့်ချင်းဆုံ မိကြသည်။ ။ ထိုသူက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ရွေး
ရွေးကို ကြည့်နေပါသည်။ ။

ဒါကြောင့်မို့ ရွေးရွေးကစပြီး ထိုသူထံမှ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည်။ ။
ထိုလူထွားက ရွေးရွေးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

“ဒီက မရွေးရွေးလား...”

အောင်မြင်ခန့်ညားသော လေသံကြောင့် ရွေးရွေးကိုယ်လေး မြောက်
ခနဲဖြစ်သွားသလိုလို ခံစားမိသည်။ ။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်
။

“ဟုတ်ပါတယ်...”

စိုးထိတ်တဲ့ လေသံနဲ့ ရွေးရွေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။

“ဇာနည်က ကြိုခိုင်းလိုက်လို့ လာကြိုတာ မင်းကို ရှာနေတာ ကြာပြီ”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာ၊ စူးစမ်းလေ့လာသောအကြည့် ထိထိရှရှတွေ
နှင့် ရွေးရွေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်စွာ ကြည့်ရင်းမေးသည်။ ။

သူ့ရဲ့ အကြည့်စွမ်းအင်တွေက ပြင်းလွန်း၍ ရွေးရွေးက ကိုယ်လေး
ကို ယိုမိလိုက်သည်။ ။

“ဒီကလည်း ကိုဇာနည် လာကြိုမယ်ထင်လို့ စောင့်နေတာ”

“မင်းက ကြိုမှ လာတတ်တယ်ပေါ့။ တစ်ခရီးလုံး တစ်ယောက်တည်း လာပြီးမှ ရောက်ခါနီးမှ ဆက်မလာတတ်တော့ဘူးလား”

ဆက်ဆံမှု မပြေပြစ်၊ ဖော်ရွေမှု အလျှင်းမရှိတဲ့ ထိုလူ့ခွစာကို ရွေးရွေး က မေးလေးပင့်ပြီးမော့ကြည့်လိုက်သည် ။

“ဒီမှာ တစ်ဆိတ် နိုင်ငံကြီးသား ပီသအောင် စကားပြောပါရှင့်”

ရွေးရွေးရဲ့ အပြောကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြုံးရယ်ရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။ စေ့ပြီး တိကျသော နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် မသိမသာ ကွေးသွားသည် ။

စွာလန်ကြဲမိန်းမချောလေးကို အားမနာတမ်း စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက် သည် ။ ဖြူနုပြီး ပန်းသွေးရောင်ကြွနေတဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ထိရက် တို့ ရက်စရာ မရှိပါလား။

စိုလက်တဲ့ မျက်ဝန်း၊ ကော့ရွှန်းတဲ့ မျက်တောင်၊ မည်းနက်နေတဲ့ မျက်လုံး၊ ဖြောင့်စင်းပြီး အရင်းလေးလုံးနေတဲ့ နှာတံ၊ သန္တာရောင် နီစွေးစွေး လေးကိုင်းသဖွယ် နှုတ်ခမ်းအစုံ လေအနေမှာ ဆော့မြူနေတဲ့ ခက်ဝေမည်းမှောင်နေတဲ့ ဆံနွယ်ခွေတွေပြီးတော့ သွယ်လျပြေပြစ်လွန်းတဲ့ ကိုယ်နေ ဟန်။

ဒါတွေကို စုစည်းလိုက်တော့ ရွေးရွေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် ကြွေဆစ်ရုပ်လေးလို လှလွန်းသူလေးဟု အဖြေက ပီပီပြင်ပြင်ကြီး ထွက်နေသည် ။

“ဟွန်း...သူ ဘယ်လောက်လှလှ အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး”

ညိုချော လူ့ခွစာက မညှာမတာကြီး ကောက်ချက်ချလိုက်သည် ။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး ကျုပ် အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြစို့”

ရွေးရွေးရဲ့ သေတ္တာကို ကောက်ကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည် ။ ရွေးရွေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရသည် ။

“နေပါဦး ရှင်က ကိုဇာနည်နဲ့ ဘာတော်လဲ၊ ရှင်ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ရတယ် မလိုက်ချင်နေခဲ့”

လုံးဝ ယဉ်ကျေးမှု နားမလည်၊ ဆက်ဆံရေး ကျဲတောက်စွာနဲ့ ဆိုသူက ရွေးရွေးရှေ့က လှည့်ထွက်သွားသည် ။ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရမည့်အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး ရွေးရွေး အရမ်းကြောက်သွား သည် ။

“ဟို...ဟို...နေပါဦး”

ရွေးရွေးခေါ်သံကြောင့် လှမ်းနေတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည် ။ တဖြည်းဖြည်း ရွေးရွေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

“ကျုပ်ကို ခေါ်တာလား”

ကြည့် ဘယ်လောက် ခွကျတဲ့ လူလဲ။ ရွေးရွေးနဲ့ သူနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ သူ့ကိုမခေါ်လို့

ရွေးရွေးက ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ရမှာ လဲ။ မခိုးမခန့် သရော်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးကို ပစ်ရိုက်ချင်လောက်အောင် ရွေးရွေးစိတ်ဆိုးနေပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်လာတဲ့ ဒေါသတွေကို မနည်းမျိုချလိုက်သည် ။

ခုအချိန်မှာ ရွေးရွေးမှာ အားကိုးရမယ့် သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား။

“ရှင်...က ဘယ်သူလဲ...ဟင်”

“ကျုပ်က ဇာနည်ထွန်းရဲ့ အစ်ကို ဉာဏထွန်း”

“ဟင်..ကိုဉာဏကိုး...ရွေးရွေးကို ကိုဇာနည်က ပြောထားလို့ ခဏခဏ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်နာမည်ကို မင်းက ရင်းနှီးပြီးသားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဉာဏရယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုဇာနည်က ဘာလို့ လာမကြိုနိုင်တာလဲဟင်”

“မင်းကို စာတစ်စောင်ပေးခဲ့တယ်။ ငါ့ကို သဘောဆိပ်မှာ သွားကြိုပါလို့ မှာ ခဲ့တယ်”

တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရွေးရွေး အဖြေရှာကြည့်သည် ။ ဘာကိုမှ မတွေ့ပါ။

“ကဲ...အချိန်မရှိဘူး သွားကြစို့”

ရွေးရွေးရဲ့ သေတ္တာကို သူက ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

“ကိုဇာနည်ပေးတဲ့ စာကောဟင်”

“အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ ဖတ်ပေါ့”

ရှေ့က ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ လှမ်းသွားတဲ့ သူ့နောက်ကို ရွေးရွေး အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ ပါသည် ။

လင့်ရှိဗာကား နောက်ခန်းသို့ သူ့ရဲ့ သေတ္တာကို ဉာဏက တင်လိုက်သည် ။ ကားမောင်းသည့် နေရာကို ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ကားဘေးမှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရပ်နေတဲ့ ရွေးရွေးကို မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ တက်လေ”

ပြေပြစ်ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကြောင့် ထောင်းခနဲ စိတ်
တိုသွားသည်။ ။ မျက်နှာကလည်း စူပုပ်သွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက ခံ
စားချက်ကို ခုအချိန်မှာ အရင်းအတိုင်း ဖောက်သည် ချ မရသေး၍ လျှို့
နေလိုက်ရပါသည်။ ။ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပင် ဖွင့်ပေးလာတဲ့ တံ
ခါးကဝင်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

“ကိုဇာနည်ရဲ့ စာကို ဘာလို့ ယူမလာတာလဲ”

“မေ့သွားလို့ ပေါ့ ကျုပ်မှာ အလုပ်က ဒီတစ်ခုတည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး
၊ ဘာလဲ အဲဒီစာ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ မင်းက ကျုပ်ကို တရားများ စွဲချင်သေးလို့
လား”

ထောင့်မကျိုးတဲ့ သူ့စကားကြောင့် ရွေးရွေး သူ့ကို ပိုပြီး မုန်းသွားသ
ည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပါ။

တစ်လမ်းလုံး သူက ကားကိုပဲ အာရုံစိုက်မောင်းနေသည်။ ။ ရွေးရွေး
ကလည်း လမ်းဘေးလယ် ကွင်း စိုက်ခင်းတွေကို ငေးပြီးပါလာသည်။ ။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မလာတဲ့ ဇာနည်ကိုသာ စိတ်ဆိုးနေသည်။ ။ တွေ့
မှ ရန်တွေ့ပြီး သူ့ရဲ့ ဘုကန့်လန့် အစ်ကိုအကြောင်း တိုင်ပင်လိုက်မည်ဟု
တေးထားသည်။ ။

(၂)

မီးရထားလာနေ၍ လမ်းတံခါးပိတ်ထားသဖြင့် ရပ်စောင့်နေရသေး။
မြန်မြန် ဒီလူနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သော ရွေးရွေးအတွက်ကံကြမ္မာက
တမင်ကြာကြာတွေ့အောင် ဖန်နေသလိုပင်။

နှုတ်ခမ်းကို မိုင်ကုန်စုထားပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားသ
ည် ။ ဉာဏထွန်းရဲ့ အ ကြည့်တွေ သူမပေါ်သို့ မကြာခဏ စူးစမ်းစွာ ကျ
ရောက်နေမှန်း လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ရွေးရွေး သိနေပါ သည် ။

ရထားထွက်သွားပြီး လမ်းရှင်းမှ တံခါးကို ဖွင့်သည် မို့ စောင့်ရသေး
သည် ။ ကားအထွက် ဆောင့်ထွက်လိုက်သဖြင့် ရွေးရွေးကိုယ်လေး ရှေ့
သို့စိုက်ပြီး ရှေ့တိုး နောက်ငင် ဖြစ်သွားသည် ။

ဉာဏထွန်း တမင်လုပ်လိုက်မှန်းသိလို့ ရွေးရွေး သူ့ကို လှည့်မကြည့်
ပါ။ စူပုပ်နေတဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ဉာဏထွန်းက ပခုံးကို
ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်သည် ။

မြို့ဟန်တွေ တအားပေါက်ပြီး ခေတ်အလွန်ဆန်နေတဲ့ ရွေးရွေးရဲ့ ဝ
တ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ပြီး သရော်ပြီးတစ်ခု ဖန်တီးမိသည် ။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ လယ်ကွင်း စိုက်ခင်းတွေဆီသို့
အကြည့်ကို ရွေးရွေးက တမင်ပင် ပို့ထားသည် ။ ကြည့်ရင်းနဲ့ သာယာ
နေတဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေဆီမှာ စိတ်အစဉ်ကနစ်မြုပ်ပြီး ကြည်မွေ့ ဆွ

တ်ပျံ့သွားသည် ။

အင်္ဂုပူမြို့တွင်းသို့ပင် ဝင်ခဲ့လေပြီ။ အိမ်ခြေတွေ စိပ်လိုက် လာပြီ။ တစ်ခါမျှမရောက်ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွေးရွေးက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် လေ့လာနေသည် ။

ရုတ်တရက် ရွေ့လျားနေသော ကားက ရပ်သွားသည် ။ ဒီတော့မှ ရပ်သည့်နေရာကို ရွေးရွေး ကြည့်လိုက်ပါသည် ။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို ရွေးရွေး တွေ့လိုက်ရပါသည် ။

ရှေ့မှာ ပန်းခြံလေးခံပြီး အိမ်က အနောက်မှာ ရှိနေသည် ။ ပန်းခြံကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်း ဝန်းကြီးမဟုတ်လှပါ။

“ကဲ...ရောက်ပြီလေ၊ ဆင်းတော့”

“ဒါ...ရှင်တို့ အိမ်ဟုတ်လား”

စိတ်တိုသည့်အရိပ်အယောင်တွေ ဉာဏထွန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အလှအယက် ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။

“ကျုပ်အိမ်မို့ မင်းကိုဆင်းဖို့ ခေါ်နေတာပေါ့”

“ကျွန်မ မဆင်းချင်ဘူး၊ ကိုဇာနည်ကိုသာ ခေါ်ပေးပါ”

“ဇာနည် ခရီးထွက်နေတယ် မရှိဘူး၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး အချိန်ကုန်အောင် လုပ်မနေနဲ့ ၊ မြန် မြန်ဆင်းပါ။ မဆင်းရင် ပွေ့ချီလိုက်ရမလား”

“ဘာ..”

ဉာဏထွန်းရဲ့ စကားကြောင့် ရွေးရွေး အရမ်းကို ဒေါသထွက်သွားသည် ။ သူ့ကို အသံစူးစူးနဲ့ ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည် ။

“ကျုပ် အပြင် ပြန်ထွက်စရာ ရှိတယ်၊ ဆင်းမှာ ဖြင့် မြန်မြန်ဆင်း”

ရွေးရွေး တကယ်မဆင်းရင် ပွေ့ချီတော့မည့်ဟန်မို့
ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ရွေးရွေးကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ ။

သူက ရွေးရွေးရဲ့ သေတ္တာကို ကောက်ယူပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့
အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ။ မဝံ့မရဲသော ခြေလှမ်းများ နှင့် ရွေးရွေး သူ
နောက်က လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ခေတ်ဟောင်းပစ္စည်းများ နှင့် မွမ်းမံထားသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ
သို့ ရွေးရွေးရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကြီးမားသော ခေတ်ဟောင်းလက်ရာ သစ်
သားကုလားထိုင်ကြီးပေါ် မထိုင်ရဲသေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေပေ
သည်။ ။

“ဟို...ကိုဇာနည် ပေးခဲ့တဲ့ စာကို ကျွန်မ ဖတ်ချင်ပါတယ်”

“ရတယ်..အခုပဲ ယူပေးမယ်”

တိတ်ဆိတ်ချောက်ချားစွာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ရွေးရွေး ကျန်ရ
စ်ခဲ့လေသည်။ ။ မကြာလိုက်ပါ ဉာဏထွန်းက စာအိတ်ပြာလေးနဲ့ အတူ
သူ့ထံသို့ ရောက်လာပါသည်။ ။

“ဒီမှာ ရော့”

ရွေးရွေးက သွက်လက်စွာ စာအိတ်ပြာလေးကို လှမ်းယူပြီး သူ့ရှေ့မှာ
ပဲ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

ရွေးရွေး

ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ရွေးရွေးကိုလာကြိုပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြချ
င်ပေမယ့် အချိန်မရလို့ မလာခဲ့ပါဘူး။ အရေးတကြီး ခရီးထွက်သွားရပါ
တယ်။ ရွေးလေးရယ် ...ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ တော့နော်။ ဒီဘဝမှ
ရွေးလေးနဲ့ ကိုယ် ရေစက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ။ ရွေးလေးကို ညီမလေးတစ်

ယောက်လှဲပဲ ချစ်တော့တယ်ကွာ...

ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ။ အစမကောင်းရင် အနှောင်းမသေချာမယ့် အိမ်ထောင်ရေးကို ကြိုတင် ရှောင်ရှားလိုက်တာ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အကျိုးရှိပါတယ်ကွာ။ ရွေးလေးကို ကိုယ်မလှည့်စား ပါဘူး။ တကယ် လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ ကိုယ့်မေတ္တာက လက်ထပ်လောက်အောင် မဖူလုံဘူး

ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်တာပါ။

ရွေးလေးကို တကယ်ကြင်နာမယ့် ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျပေါင်းမယ့် ဖူးစာဖက်ကိုသာ ရွေးပြီး ယူလိုက်ပါကွယ်။ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ ရွေးနဲ့ ကိုယ်ဟာ မထိုက်တန်ပါဘူး။

အိမ်မှာ ပျော်သလောက်နေပြီးမှ ပြန်ပါ။ အပျော်ခရီး ဟောလီးဒေး(စ်) ထွက်လာတယ်လို့ မှတ်ယူလိုက်ပါကွယ်။

နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုမုန်းပြီး စိတ်နာပြီး ငိုမနေပါနဲ့ ကွယ်။ တန်ဖိုးရှိ လှတဲ့ ရွေးရဲ့ မျက်ရည်နဲ့ ကိုယ်က ထိုက်တန်တဲ့ လူ မဟုတ်လို့ ပါကွယ်။

ရွေးလေး ပျော်နိုင်ပါစေ။

တစ်ချိန်က

ဇာနည်

ရွေးရွေးရဲ့ လက်ထဲက စာရွက်လေး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။
ရွေးရွေး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ခါနေပါပြီ။ ရပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့အောင် ခူးတွေက ကွေးညွတ်ချင်ပြီ။

မဖိတ်ခေါ်ရဘဲနှင့် မျက်ရည်စတွေ မျက်ဝန်းထဲသို့ အလှအယက် တိုး

ဝင်လာသည်။ ။ မျက်လုံး အိမ်ထဲ ပြည့်အိုင်နေသော မျက်ရည်စတွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းမလာအောင် ရွေးရွေးမနည်းကြီး ထိန်းသိမ်းနေရပါသည်။ ။

ရက်စက်လွန်း၊ တာဝန်မဲ့လွန်းတဲ့ ဇာနည်ထွန်းကိုလည်း စိမ့်ညက်ညက်ကြေအောင် ထုထောင်းပစ်ချင်လာသည်။ ။ ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ သူမ သွက်သွက်လည်ခဲ့ရပါလားဆိုတာ သိရသည်။ ။

ဒေါသစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်၊ မခံချင်စိတ်တွေဖြင့် ကြောသွားတဲ့ ဇာနည်ထွန်းကို ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ။

အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး အလုပ်ကထွက်၊ ဇာနည်ထွန်းရဲ့ စကားတွေကို တကယ်ယုံမှတ်ပြီး လိုက်ခဲ့တာ ခုတော့ ရွေးရွေး ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပေါ့လား...။

ရွေးရွေးမှာ ငွေလေးသုံးလေးရာက လွဲ၍ ဘာဆိုဘာမျှ မပါလာပါ။ ဇာနည်ထွန်းအား ယုံစားအားကိုးပြီး ရူးရူးမိုက်မိုက် စွန့်စားပြီး လိုက်ခဲ့ခြင်းပါ။

“ကိုဇာနည်ရယ် သုံးလဆိုတဲ့ အတောအတွင်းမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တကယ်ပဲ မေ့ရက်သလား။ ကိုဇာနည်ဆီက ချစ်စိတ်တွေ ဒီလိုပဲ အလွယ်တကူ ချက်ချင်းကြီး ပျောက်ကုန်တတ်သလား ဟင်”

ကြေကွဲနွမ်းလျလွန်းစွာ ရွေးရွေး မချီတင်ကဲ တွေးနေပါသည်။ ။ ရွေးရွေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲဟန်တွေကိုကြည့်ပြီး ဉာဏထွန်းစိတ်ထဲမှာ သံသယတွေ စိုးမိုးလာသည်။ ။

“ဇာနည်က ဘာရေးထားလဲ ရွေးရွေး”

အနားမှ ဉာဏထွန်းရဲ့ မေးသံကြောင့် ရွေးရွေးထံသို့ အသိစိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ ။ တစ် ခဏမှာ ဉာဏထွန်းကို ရွေးရွေး မေ့ခဲ့သည် ပဲ။ သူမရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရ၍ ပစ္စက္ခအ ခြေအနေကို ရွေး ရွေး မေ့လျော့ခဲ့ပါသည်။ ။

“ဒီမှာ ကိုဉာဏထွန်း၊ ကျွန်မ အခုပဲ ရန်ကုန်ပြန်ချင်တယ်”

ရွေးရွေးကို တအံ့တဩ ဉာဏထွန်းက ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

“မင်းရူးနေလား၊ ခုချက်ချင်းပြန်ဖို့ ရထားမှ မရှိတာ”

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ စီစဉ်ပေးပါ၊ ခုပဲ ပြန်ချင်တယ်”

တုန်ခါပြီး ငိုသံတွေ စွက်နေသော ရွေးရွေးရဲ့ အသံကြောင့် ဉာဏထွန်းစိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး သံသယတွေ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ။

“ဇာနည်က ဘာတွေ ရေးခဲ့လဲ”

“ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ရွေးရွေးက လေသံဆတ်ဆတ်လေးနှင့် ပြန်ရန်တွေ့သည်။ ။

“သိပ်ဆိုင်တယ်ကွ...ပေးစမ်းပါ အဲဒီစာ”

“အို...ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲ”

ရွေးရွေးက စာလေးကို သူမရဲ့ ကိုယ်နောက်မှာ ဖွက်လိုက်သည်။ ။

“ပေးစမ်းပါ ရွေးရွေး”

ဉာဏထွန်းက အမိန့်ပေးသော လေသံနှင့် တောင်းသည်။ ။ သူစိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတာ မာဆတ် ပြတ်တောက်သော လေသံက သက်သေခံနေပါသည်။ ။

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင် ဒါလောက်တောင် ယဉ်ကျေးမှု မရှိဘူးလား၊ သူ တစ်ပါးစာက ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တယ်ကွာ၊ ပေးရင်ပေး မပေးရင် ရအောင် ယူရမှာပဲ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဉာဏထွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စိတ်ပူနေသည်။ ။ ဇာနည်ထွန်း ဘာတွေရေးထား လဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်နေသည်။ ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဇာနည်ထွန်းအတွက် သူ သိပ်စိုးရိမ်သည် ပေါ့။ ဘာကိုမှ အလေးမထား ပေါ့ပါးစွာ နေတတ်သော ဇာနည်ထွန်းရဲ့ အကျင့်ကို သိပြီးသားမို့ ညီငယ်အတွက် စိုးရိမ်မိပါသည်။ ။

ဒါကြောင့်မို့ လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့ ပြုမူဟန်ကို ဉာဏထွန်း သိလျက်နဲ့ ချိုးဖောက်လိုက်ပါသည်။ ။ အတင်းပင် ရွေးရွေးလက်ထဲက စာလေးကို လှယူသည်။ ။

“အို...လွတ် ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရိုင်းလှချည်လား”

“မင်းမှ အသာတကြည် မပေးဘဲ”

လက်သီးဆုပ်ထဲမှာ စာကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော်လည်း အားချင်းမမျှ၍ ရွေးရွေး လက်ထဲမှ စာက ဉာဏထွန်းဆီ ပါသွားသည်။ ။ ကြေမွလုံးခြေထားသော စာကိုဖြန့်ပြီး ဉာဏထွန်းက ဖတ်သည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း သူ့ရဲ့ မျက်နှာက စာဖတ်နေရင်းက မာကျောခက်ထန်လာသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

စာပေါ်က မျက်ဝန်းအကြည့်က စာဆုံးသွားတော့ ရွေးရွေးရဲ့ မျက်နှာဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ။ သူ့ရဲ့ အလွန်တည်ငြိမ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရွေးရွေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးပင် ကြည့်နေသည်။ ။

“ကဲ.. ရှင်သိချင်တာ သိရပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဒီမှာ နေစရာ

အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရွေးရွေးကို သူက စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှ တစ်ဆင့် သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်သွားသလို ရွေးရွေး ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ သည် မျက်ဝန်းတွေကို ကြာကြာ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ။

“မင်း ပြန်စရာ မလိုဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

ဉာဏထွန်းရဲ့ စကားကို ရွေးရွေး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး မေးသည်

။

“မင်းကို အခုချက်ချင်း ကျုပ် ပြန်လိုက်မပို့နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရောက်တဲ့ အတူတူ မထူးပါဘူး။ အပျော်ခရီးထွက်လာသလို သဘောထားပြီး ဒီမှာ ခဏတည်းသွားပေါ့”

“အို...မနေနိုင်ဘူး၊ ပြန်မယ်၊ ရှင့်ညီနဲ့ လည်း မျက်နှာချင်း လုံးဝမဆိုင်ချင်ဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ ဆိုင်စေချင်လို့ မင်းနေအောင် ဆွဲထားရမှာပဲ”

“ကျွန်မ အလိုမတူဘဲ ရှင် နေခိုင်းတိုင်း နေရမှာလား”

“တခြားနေရာမှာ တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဟောဒီ မယ်ဇလီမြိုင်မှာတော့ မင်း ကျုပ်စကားကို နားထောင်ရမယ်”

ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ရွေးရွေးအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးနဲ့ နှိပ်စက်ကြတဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒေါသတွေ တအားဖြစ်မိပါသည်။ ။

“ကဲ...မိန်းကလေး မင်းအတွက် အခန်းပြင်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ဦး”

ရွေးရွေးရဲ့ သေတ္တာကို ဆွဲမပြီး ယူကာ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ရွေးရွေးလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းတစ်ခုရှေ့ ရောက်တော့ ဘုတ်ခနဲ နေအောင် သေတ္တာကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီအခန်းမှာ နားနားနေနေ နေခဲ့ဦး၊ ကျုပ် အ လုပ်သွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ မေမေနဲ့ ညီမလေး ညကျမှ ပြန်ရောက်မှာ ၊ မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်ဆောင် ရှိတယ်။ ဆာရင် သွားစားပေါ့”

လောကွတ် အလျှင်းမပါ၊ အပိုအလိုမရှိ၊ တိတိနဲ့ ပြတ်ပြတ် စကားတွေကိုပြောပြီး ဉာဏထွန်း ထွက်သွားသည်။

ရွေးရွေးမှာ မောလည်း မော။ စိတ်လည်း ညစ်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဒါပေမဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေ၍ ခဏနားချမိသည် မို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဖုန်တွေဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးပေကျနေသော ရွေးရွေးက လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးသည်။ အဝတ်လဲပြီး ဉာဏထွန်းဆိုတဲ့ လူခွစာ ပြန်အလာကို စောင့်နေမိသည်။

ရွေးရွေးသည် အိမ်မှာ လုံးဝမနေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်နဲ့ ဆက်ဆံ

လွန်းတဲ့ ဉာဏထွန်းနဲ့ တစ်မိုးအောက်တည်းလို မတူမနေချင်ပါ။

အထူးသဖြင့် ဇာနည်ထွန်းကြောင့်ဆို ပိုမှန်မည်။ မိမိကို ကစားစရာ အရပ်လေးလိုသဘောထားပြီး လှည့်ဖျားသွားသော သူ့ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ လုံးဝမနေလိုပါ။

ဒါပေမဲ့ ပြန်ဖို့ က လောလောဆယ်ဆယ် ရထားမရှိ၊ ကားမရှိမို့ ရွေး
ရွေး စိတ်ဓာတ်အရမ်း ကျနေသည် ။ ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်မြည်
အောင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော်လည်း ပေတေပြီး အခန်းအောင်း
နေလိုက်သည် ။

*

(၃)

ပြင်ဆင်ထားသော ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်ရင်း ခရီးပန်းလာသော ရွေးရွေး အိပ်ပျော်သွားသည် ။ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပါ။ ပြင်ပလောကကြီးမှာ မှောင်ရီပင်ပျိုး နေလေပြီ။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်အကြည့် မှောင်ရီ မှောင်ရိပ်တွေက ရွေးရွေးကို ဆီးကြိုလိုက်သည် ။ အိပ်ရာပေါ်မှ ရွေးရွေးက ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည် ။ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်သွေ့လွန်းနေသည် ။ ရေသောက်ချင်၍ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည် ။

ထမင်းစားခန်းက ဘယ်မှာ ရှိမှန်းမသိ၊ မှန်းဆရှာပြီး ရွေးရွေးလျှောက်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံ ကြားသည် ။ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေ့လျားမှုကို ရပ်ဆိုင်းပြီး နေလိုက်သည် ။ ခြေသံပြင်းပြင်းတွေကို ကြားရပြီး ဘွားခနဲ ဉာဏထွန်းကို တွေ့ရသည် ။

“ဪ...ရွေးရွေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရေသောက်ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

ရွေးရွေးရဲ့ စူပပ်ပုပ် မှုန်အစ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ပြီးလေးတစ်ခု ဉာဏထွန်းက ပြုံးလိုက်သည် ။

“ထမင်းစားခန်းက ဒီဘက်မှာ ”

ရွေးရွေး သူ့နောက်က လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ ။ ကျယ်ဝန်းသော ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ထွားထွား၊ သန်သန်မာမာ အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။

“ဒေါ်ဆောင်ရေ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားမျှော်နေတဲ့ ဧည့်သည် လေ”

ဒေါ်ဆောင်က အံ့သြသွားသည်။ ။ ရွေးရွေးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ။

“ဟယ်...ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ကြာလှပြီလေ၊ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တောင် အပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပြီ”

“အိုကွယ်...ဒေါ်ဆောင်ဖြင့် မသိလိုက်ပါလား”

ဒေါ်ဆောင်က အားတုံ့အားနာဖြင့် ရွေးရွေးကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒေါ်ဆောင်က မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းအိုးနဲ့ နပန်းလုံးနေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါကွယ်၊ ဧည့်သည် ကို အားနာစရာဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ရပါတယ်...ဒေါ်ဆောင်”

ရွေးရွေးကလည်း ဉာဏထွန်းခေါ်သလို ခေါ်ပြီး အားနာနေရှာသော ဒေါ်ဆောင်ကို ပြုံး၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

“ကလေးတို့ ဆာနေရောပေါ့”

“ရေသောက်ချင်တာပါ ဒေါ်ဆောင်ရယ်”

“ထိုင်...ထိုင်...ဒေါ်ဆောင် ထမင်းပါ ခူးပေးမယ်၊ စားလိုက်ကြနော်”

အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းမှာ ဒေါ်ဆောင်က ထိုင်ခိုင်းသည် ။
ရွေးရွေးလည်း ဗိုက်ဆာ နေပါပြီ။ ဘယ်လိုပင် တင်းထားပေမယ့်
မွှေးကြိုင်နေသော ဟင်းရနံ့က ရွေးရွေးကို ဆွဲဆောင်နေပါ သည် ။
ဒါကြောင့် လောလောဆယ် ဗိုက်ဝဖို့ က အရေးကြီးသည် မို့ ထမင်းဝိုင်း
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ဉာဏထွန်းကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ အတတ်
နိုင်ဆုံး သူ့မျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် ရွေးရွေး နေလိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့
တစ်ခါတလေ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက် စူးစမ်းစွာ ငေးကြည့်နေသော သူ
ရဲ့ အကြည့်နဲ့ တန်းတိုးနေတတ်သည် ။

ရွေးရွေးရင်ထဲ ထိုအကြည့်ကြောင့် လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားသလို တစ်ကို
ယ်လုံးကျုံ့သွားသလို အနေလည်း ခက်လှပါသည် ။ ဒေါ်ဆောင်ရဲ့ ဟင်း
လက်ရာတွေက ခံတွင်းတွေ့လှပေမယ့် မျက်လုံးစိမ်း တွေရဲ့ ဒဏ်ကြော
င့် စားရတာ မလွတ်လပ်လှ။

“ထည့်စားပါ ကလေးရဲ့ ၊ ဒေါ်ဆောင်က ဟင်းတွေအများကြီး ချက်
ထားတာ...”

“ဟုတ်တယ် ရွေးရွေး အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီအိမ်မှာ
ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး”

ကြည့်...ပြောပုံကိုက တစ်မျိုးကြီး၊ ရွေးရွေးက ဘာအတွက် အားနာ
ရမလဲလို့ တည့်တိုးကြီး မေးလိုက်ချင်လိုက်တာ...။

“မေမေနဲ့ ညီမလေး မနက်ဖြန်မနက်မှ ပြန်လာမယ် ဒေါ်ဆောင်”

ဉာဏထွန်း ဒေါ်ဆောင်ကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည် ။ ရွေးရွေး စိတ်
အရမ်းညစ်သွားသည် ။ မိန်းမဖော် နည်းပါးလှသည့် သည် အိမ်ကြီးမှာ

နေလိုစိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွေးရွေးမှာ အခြားအသိမိတ်ဆွေမရှိ
တော့ သွားပြီးတည်းစရာအိမ်လည်း မရှိပါ။

စေ့စေ့တွေးလေ ဇာနည်ထွန်းကို ဒေါပွလေပါ။ သစ္စာမဲ့လှတဲ့ ဇာနည်
ထွန်းကြောင့် သူမ ဒုက္ခမရောက်သင့်ဘဲ ရောက်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ဇာနည်ထွန်းရဲ့ အကြောင်းကို တွေးရင်း အံ့ဩ
ထူးဆန်းစွာ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်ခုကို ဆန်းစစ်မိသည်။ ဇာနည်
ထွန်း သူမအပေါ် သစ္စာပျက်သွားသည် ကို သူမသည် ဘာကြောင့် ကြေ
ကွဲသင့်သလောက် မကြေကွဲ မခံစားရပါလိမ့် ဆိုတာကိုပါ။

တကယ်ဆိုလျှင် ဇာနည်ထွန်းက စိမ်းကားရက်စက်စွာ သူမကို လှည့်
ဖြားခဲ့သည် ပဲ။ ရွေးရွေးက အရမ်းစိတ်ဆိုး၊ စိတ်နာသင့်ပါသည်။ ဒါပေ
မဲ့ ရင်ထဲနှင့်အောင် ရွေးရွေး ထိရှုစွာ မခံစားမိပါ။

တွေးငေးနေတဲ့ ရွေးရွေးရဲ့ မျက်နှာညှိုးညှိုးကိုကြည့်ပြီး လျှပ်တစ်ပြ
က် သနားစိတ်လေး ဉာဏထွန်းရဲ့ ရင်မှာ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ညီငယ်ကို ချစ်လွန်းသည့်စိတ်၊ အထင်ကြီး
သည့်စိတ်ကြောင့် ရွေးရွေးကို သနားမိသည့်စိတ် လွင့်ပြေးသွားသည်။
ရွေးရွေးက မကောင်းလို့ သူ့ညီက ပစ်လိုက်တာနေမှာ ဆိုပြီး ညီဘက်ကို
ပိုပိုသာသာကြီး စောင်းနင်းပြီး တွေးလိုက်သည်။

ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး သူ ဦးအောင် ထမင်းစားခန်းမှ ထွ
က်ခဲ့သည်။ ရွေးရွေးက အိမ်ရှင်၏ လျစ်လျူရှုခြင်းကို မရှုမလှ ခံလိုက်ရ
၍ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်နေပါသည်။

“ကလေး ... ထမင်းစား နည်းလှချည်လား”

ဖော်ရွေသော ဒေါ်ဆောင်ကြောင့် ပြင်းထန်သော ဒေါသစိတ်လေး အ

နည်းငယ် မှေးမှိန် အားပျော့သွားသည်။ ။

“ရွေးရွေး သိပ်မဆာလို့ ပါ ဒေါ်ဆောင်”

“ညဆာရင် ဒီမှာ ရေနွေးအသင့်ရှိတယ်၊ မုန့်ဘူးထဲမှာ လည်း မုန့်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖျော်သောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွေးရွေးက စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဒေါ်ဆောင် တားသည့်ကြားက ကူ၍ ဆေးသည် ။ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီးတော့ ဒေါ်ဆောင်က မီးဖိုဆောင်ထဲ ခဏဝင်သွားသည် ။ ပြီးတော့ လက်ဆွဲအိတ်ကလေးတစ်လုံးဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည် ။

“ဒေါ်ဆောင် ပြန်မယ် ကလေး”

“ဟင်”

ရွေးရွေး မျက်လုံးတွေ ပြုတ်ကျမတတ် မျက်လုံးအိမ်အပြင် ပြူးထွက်သွားသည် ။

“ဟင် ... ဒေါ်ဆောင်က ဒီမှာ မအိပ်ဘူးလား”

“မအိပ်ဘူးကွဲ့၊ မနက်လာ ... ညပြန်တယ်လေ၊ အိမ်မှာ ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“အမယ်လေး ... သေလိုက်ပါတော့ မိရွေးရွေးရယ်”

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ရင်ထဲက ရွေးရွေး ကျုံးအော်လိုက်သည် ။ ဟစ်ငိုချင်လောက်အောင် ရွေးရွေး ရဲ့ မျက်နှာက မဲ့နေသည် ။

“ကဲ...သွားမယ်နော်”

ဒေါ်ဆောင်ကတော့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာမကြည့်လို့ သိ

လိုက်မှာ မဟုတ်ပေ။ ရွေးရွေးမျက်နှာတွင် လွန်စွာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမှုတွေကို ဒေါ်ဆောင် တွေ့သွားပုံမရပါ။

ဒေါ်ဆောင်ထွက်သွားပြီး အကြာကြီး ရပ်နေမိသည့်နေရာတွင် အမြဲစိတ်ဝင်နေသလို ရွေးရွေး မရွေ့လျားမိပါ။ အကြာကြီးနေမှ ရဲစိတ်တွေမွေးပြီး ထမင်းစားခန်းဆီမှ ထွက်ခဲ့သည် ။ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်အလာ သတင်းစာဖတ်နေသော ဉာဏထွန်းကို တွေ့ရသည် ။

ထိုသို့ဖြတ်လျှောက်ပြီး မိမိရဲ့ အခန်းကို သွားရမှာ မို့ ရွေးရွေး ဒူးတုန်အောင် ကြောက်သွား သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ကြာကြာမနေလို၍ တမင်ရဲဆေးတင် မျက်နှာကိုမော့ပြီး ဖြတ်လိုက်သည် ။

“ရွေးရွေး ပျင်းရင် တီဖို့ ကြည့်ပါလား”

“နားချင်လို့ ...မကြည့်တော့ပါဘူး”

“ခဏ ထိုင်ပါဦးလေ”

သူ့ရှေ့မှာ တစ်မိနစ်တောင် နေလိုစိတ်မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်ဆယ်မှာ သူက အိမ်ရှင်မဟုတ်လား။ ဧည့်သည် ဖြစ်တဲ့ ရွေးရွေး နည်းနည်းပါးပါး မာန်လျှော့ရမှာ ပေါ့လေ။

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မဟုတ်သောခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် အကြည့်ကို လွှဲထားသည် ။

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ မင်းနဲ့ ငါနှစ်ယောက်တည်းမို့ မင်းကြောက်နေသလား”

တည်ငြိမ်သောလေသံအေးအေးနှင့် ဉာဏထွန်းက မေးလိုက်ပေမယ့် ရွေးရွေးနားထဲသို့ မိုးကြိုးသွားကြီး အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။

ဆတ်ခနဲ ကိုယ်က တွန့်သွားသလို ခေါင်းလေး မတ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။ ။

“ဘာဆိုင်လို့ ကြောက်ရမှာ လဲ”

တမင် သူမကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ဉာဏထွန်းကို ဒေါသမျက်ဝန်း တွေ့နဲ့ စူးစူးကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။ ။

“မကြောက်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

“ပြောချင်တာ ဒါပဲလား၊ ဒါဆို သွားပါရစေ”

“ငါတို့ အိမ်က တံခါးတွေမှာ မင်းတုပ် မရှိဘူး။ ငါ့ကိုမယုံလို့ ရှိရင် တော့ မင်းကိုယ်မင်း လုံခြုံ ဖို့ တံခါးကို ကုလားထိုင်တွေ ၊ စားပွဲတွေနဲ့ ခု ခံထားပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို...”

သူ့ရဲ့ သရော်ပြီး၊ ခနဲ ပြုံးတွေလွှမ်းနေတဲ့ မျက်နှာကြီးကို ရွေးရွေး စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲရိုက်ပစ်ချင်ပေမယ့် သူ ရှေ့က လွင့်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

မနားတမ်း ပြေးခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ တံခါးကိုပိတ်ပြီး တံခါးရွက်မှာ မောလျှော့ မှီရပ်နေသည်။ ။ ချောက်ချားအားငယ်စိတ်တွေ ရွေးရွေးရဲ့ ကိုယ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်။ ။

သူစိမ်းတစ်နယ်တွေရဲ့ မြေမှာ ကြီးမားသော အိမ်ကြီးထဲမှာ လူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူ ရှိနေရမယ့်အဖြစ်က ရွေးရွေးကို သွေးပျက်မတတ် ကြောက်စေတာ အမှန်ပါ။ ။

ပြီးတော့ အခန်းတံခါး ...

ရွေးရွေးရဲ့ အကြည့်က အခန်းတံခါးဝဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

“ဟင်...”

ရွေးရွေးရဲ့ မျက်လုံးလှလှလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည် ။
ဉာဏထွန်း ပြောသလို တံခါးမှာ မင်းတုပ် မရှိပါလား။ ဒူးတွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည် ။ ရပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့လို့ ထိုနေရာမှာ ပဲ ပုံ လျက်သား ထိုင်ချမိသည် ။

ပြီးတော့ ထောင်ထားတဲ့ ဒူးပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ရွေးရွေး သည်းခိုက်အောင် ငိုကြွေးလိုက် ပါသည် ။ ချောင်ပိတ်မိသော သားကောင်လေး တစ်ကောင်လို ရွေးရွေးမှာ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဖြစ်နေသည် ။

ငို၍ အားရ မောလှမှ ရွေးရွေး တဖြည်းဖြည်း နေရာမှ ထသည် ။ အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့် လိုက်သည် ။ သူ့အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကိုတွေ့တော့ ရွေးရွေး အားတက်သွား သည် ။

ပြီးတော့ ဉာဏထွန်း ပေးလိုက်တဲ့ အကြံကို သတိရမိသည် ။ တမင်သက်သက် သူကရွဲ့ပြီးပြော လိုက်ပေမယ့် ရွေးရွေးကတော့ သူမရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် သည် တစ်လမ်းပဲ ရှိတာမို့ လုပ်မှာ ပင်။

စားပွဲကို အရင်တံခါးဆီသို့ ရွှေ့သည် ။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တွေကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည် ။ သည် တော့ လုံခြုံနွေးထွေးမှု နည်နည်းရှိလာသည် ဟု ရွေးရွေးခံစားမိသည် ။

ပြီးတော့မှ အိပ်ရာထဲသို့ ရွေးရွေးဝင်ခဲ့သည် ။ မနက်ခင်းက အမြင်ကတ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ဉာဏထွန်းရဲ့ အကြောင်းတွေကို တွေးနေမိသည် ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ကျရင် ဒီအိမ်က ငါပြန်မယ်”

ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အတူ ရွေးရွေး အိပ်ပျော်သွားလေသည်

။

*